

kisvárdai lapok

XVII. évfolyam 5. szám – 2015. június 25., csütörtök

A mi osztályunk

Tartalom

- 2–4. o.: Kávéházi beszélgetések Gál Tamással és Szoták Andreával
5. o.: A Szkalla lányok – Manna Kulturális Egyesület
6. o.: A mi osztályunk – Nagyvárad Szigligeti Színház
7. o.: Antosa – Marosvásárhelyi Ariel Ifjúsági és Gyermekszínház
8. o.: Fesztiválkörkép

Magyar
színházak
kisvárdai
fesztiválja
xxvii.

A Szkalla lányok

Antosa

„Sok mindent átértékelünk. Az előadás úgy vet fel súlyos dilemmákat, hogy közben látszólag »csak« egy történetet mesél el.”

Kávéházi beszélgetések

A fesztiválok mindig a találkozások, a beszélgetések színterei. Nincs ez nálunk sem másképp. Magától értetődően jött az ötlet, hogy beszélgessünk a fesztivál főszereplőivel, magukkal a színészekkel, mit jelent számukra a Kisvárdai Fesztivál. Mit jelent nekik Kisvárdá? Hogyan látják városunkat? Szeretnek-e ide járni? És mik azok az élmények, emlékek, amelyek ehhez a városhoz kötődnek?

Találkozás Gál Tamással

Több mint 10 éve jártam itt először. Nem voltam folyamatosan minden évben a fesztiválon, mivel én nem vagyok kőszínházi tag. Abból az alternatív világból, amiben én tevékenykedem, nehezebb eljutni Kisvárdára. De köszönet érte Szűcs Katinak és Kulcsár Editnek, hogy a nagy elméleti színházcsinálók, dramaturgok és kritikusok is odafigyelnek az alternatív világra. Először még csak off (?) programban voltam jelen, majd 2010-ben *A nagyidai cigányok* című előadásomat beválogatták versenyelőadásnak, amivel Várda-díjat kaptam.

Hetényben élek, Komárom mellett. Azért szeretek ide Kisvárdára járni, mert egy nagyon komoly szakmai zsűrivel beszélhetünk arról, hogy hol tartunk, mi az, amiben még fejlődhetünk. Nagyszerű, európai színvonalú rendezőkkel találkozhatunk. Ebből csak tanulhat az ember. Főleg egy olyan színész, aki rendez is, vagy legalább bele-bele kóstolgat a rendezői munkába. Ez egy hatalmas iskola, sajnálom, hogy nem tudok tovább maradni, mert úgy hozta a sors, hogy a szlovák színházi fesztiválra megyünk, ami a magyar POSZT megfelelője. A *Rükverc* bemutatója lesz ma este. Oda magyar darabokat nem szoktak beválogatni, de a *Rükverc* elnyerte a válogatók tetszését, és szlovák felirattal fog menni.

Az volna a legjobb, ha tovább maradhatnánk, és néznénk egymás előadásait, részt vehetnénk több közös beszélgetésen. Tegnap beültem egy olyan előadás megbeszélésére, amit nem is láttam, és még abból is tudtam tanulni.

Milyen a viszonyod a Rükvercben játszott szerephez? Voltak-e mérföldkövei a próbáknak, az előadásfolyamnak?

Czajlik József egyike azoknak a rendezőnek, akikkel nagyon szívesen dolgozom. Nagyon jól ismerjük egymást, de most fizikailag eltávolodtunk, hiszen 400 km választ el bennünket. Háromgyerekes családapaként nagy áldozat a családomtól, amikor négy hónapot Kassán töltök. Ám ezt megérti a feleségem, aki szintén színésznő, hogy úgy érzem, kétévente muszáj Czajlikkal dolgoznom, mert rengeteget tanulok tőle.

Van egy közös történetünk, ami akár a *Rükverc*hez is kapcsolható. Mikor főiskolások voltunk, éppen utaztunk haza, amikor volt egy kis időnk, és az állomáson beültünk egy sörre. Odaült mellém egy hajléktalan ember, megkínáltuk sörrel és adtunk neki egy kis aprót. Szlovák ember volt, a szemünkbe nézett, és azt mondta nekünk: „Te leszel az, aki megálmodja, te pedig az, aki megvalósítja” – és ránk mutatott. Aztán elment. Semmit nem tudott rólunk, eltűnt, mintha ott sem lett volna, s ez az egész olyannak tűnt, mint egy jóslat. És ha most visszanezék az előadásainkra, a *Hogyan ettem kutyát?* címűre, vagy most a *Rükverc*re, ami szakmailag nagy visszhangot váltott ki, illetve az *Orál morálra*, amit mi nagyon szerettünk, de nem értünk el vele nagy sikereket, akkor arra gondolok, hogy annak a proféciónak ez a beteljesedése.

Czomba Magdolna és Gál Tamás

Mesélnél a *Rükverch*hez fűződő viszonyodról?

Tulajdonképpen azért értem, azért is érzem át ezt a sorstragédiát, mert az édesapám is ugyanebben a cipőben jár, mint a darab főszereplője, Vidra Zsolt. Egy nagyon komoly pozícióban lévő ember volt a nyolcvanas években, de sok megalkuvást követelt a munkája, ami miatt alkoholista lett, és lecsúszott a társadalmi ranglétrán. Volt kellékes a tévénél, majd egy tanyán segédkezett, később a nagynénje segítette, majd a testvérei, de már csak egy hajsza választja el attól, hogy az utcán éljen. Semmije nincs, mindenét elvesztette. Van benne egy „vidrás” lazaság, ami ide vezethet, és van egy sorscsapás is. Sokáig semmit nem tudtam róla, ám ez a szerep a *Rükverch*ben nem hagyott nyugodni, és felhívtam őt. Megbocsátottam neki, amiért elhagyta az anyámat, amiért nem foglalkozott velem gyerekként, megmutattam neki az unokáit, és időnként felhívom. Nem volt könnyű döntés, de az élet jelet adott.

Szoták Andrea jubileuma Kisvárdán

Mióta jársz a kisvárdai fesztiválra?

Az első kisvárdai élményem is Czajlik Józsefhez köthető, ahogy idén is az ő rendezésével jöttünk, Kerékgyártó István *Rükverc* című darabjával. Éppen tíz éve jártam itt először, amikor Koljada *Mese a halott cárkisasszonyról* című darabját hoztuk a komáromiakkal. Ez volt az első közös munkánk a rendezővel, egy varázslatos stúdió-előadás. A zsűri is értékelte, mert egy megosztott alakításdíjjal jutalmazta. Az volt az első közös szakmai sikerélményünk Czajlikkal, és ez Kisvárdán történt. Szép emlék. Azt még muszáj megemlítenem, hogy a zsinagógában játszottuk az előadást, aminek valahogy spirituális erőt adott maga a tér, szóval ez egy igen emlékezetes, különleges élmény volt mindannyiunk számára.

Tulajdonképpen akkor keveredtem Komáromba, akkor csöppentem bele a felvidéki magyar színhátszásba. Magyarországi színésznő vagyok, Debrecenben születtem, jelenleg Budapesten élek, és sok magyarországi társulatnál dolgoztam már, de 14 éve a Felvidéken dolgozom. Így kezdődött Kisvárdára, és azóta is töretlenül tart, hiszen 7 évadot töltöttem Komáromban, már azzal a társulattal is jártam ide Kisvárdára, aztán Czajlik szerződtetett Kassára, és tavaly Egressy Zoltán *Portugál*-jával szerepeltünk itt. Különösen nagy örömünkre szolgált, hogy meghívást kaptunk a gimnáziumtól, és két bérletes előadásban adtuk elő a darabot a diákoknak. Tehát az én életemben fontos szerepet játszik a Felvidék és ezáltal Kisvárdára.

Tény, hogy nagyon fontos a helyszín, a fesztivál, hogy határon túl játszott magyar nyelvű előadások vannak jelen. Ezek a találkozások alapvető jelentőségűek, hiszen így tudunk kapcsolatba kerülni egymással, így találunk rá előadásokra, alakításokra. Megismerni egymást – mit csinálunk, milyen utakat járunk –, létszükséglet. Manapság, amikor már egy városban belül is (értem ezalatt Budapestet) nehezen jutok el színészként egy-egy előadást megnézni, holott, azt gondolom, fontos tapasztalat, ha egymás alakításait nézzük. Ebből a szempontból ez egy nagyon sok lehetőséget

Szoták Andrea és Czomba Magdolna

magában rejtő találkozási pont. Esélyt ad a másik megismerésére, megértésére.

Nagyon szerettem Árkosi Árpád véleményét az előadásunkról, amit és ahogyan mondott, mert számunkra, színészeknek ez a kommunikáció nyit egy kaput egymás felé: rendező, színész és író között.

Az a tapasztalatom még Felvidéken belül is, hogy teljesen más a mentalitás, a szokás, a gondolkodás Komáromban, mint Kassán. Más a közeg, más a közönséggel való kapcsolata a társulatnak. Ez a másság abban segíti az embert, hogy képlékeny maradjon, hogy megértőbb, empatikusabb legyen a környezetével. Ilyen szempontból gondolom, hogy egy fesztiválnak ezt a másságot is színre kell vinnie, megmutatni, hogyan élnek emberek, hogy él egy társulat Erdélyben, a Kárpát-medence különböző területein; hogyan élünk és hogyan képviseljük a magyarságunkat. Magyarországi magyarként nekem különösen izgalmas betekinteni a határon túli magyar gondolkodásmódba, szokásokba, ezért számomra ez a határon túli jelenlét nagyon izgalmas. Ezt a tapasztalatomat be tudom építeni azokba a munkáimba, amelyeket a határon belül hozok létre. Illetve az oda-vissza ingázás is biztosít számomra egyfajta rugalmasságot és nyitottságot az emberek felé, aminek nagyon örülök. Kisvárdra szerepe ilyen szempontból is felbecsülhetetlen jelentőségű, a fesztivál fontos találkozási pont lett.

Város, hogy évenként visszatérj?

Örülök, ha jöhetnek. Izgalmas kérdés, hogy éppen milyen előadással érkezik a társulatom, mert az mindig egy tükör, hogy éppen hol tartunk, mire van igény, milyen a külvilág, vagy éppen az a társulat, amellyel dolgozom, hogyan reagál a külvilágra. Különös, hogy a pályám során Kisvárdán mindig nagyon terhelt, nehéz sorsú nőket alakítottam, s alakítok ma is, így ezt az arcomat ismerheti a kisvárdai közönség. Devians asszonsorsokat mutatok be, ez most nagyon is foglalkoztat, hogy miért éppen ezekkel a szerepekkel mutatkozom itt.

Természetesen más szerepeim is vannak. És ha erre a fesztiválra ezekkel a karakterekkel jutok el, akkor elképzelhető, hogy ezekkel a legnehezebb sorsú emberekkel lehet megérinteni a nézőket, a szakmát. Elgondolkodtat, hogy miért éppen ebben a szerepben figyelnek föl rám, vagy miért ezeket a sorsokat kapom. Azonban termékeny találkozások ezek, mert szembesítenek a saját sorsommal, a közönség sorsával, a közönség alakulásával.

Hogy alakult az évek során a fesztivál?

Úgy látom, hogy vannak csöndesebb fesztiválok, amikor kevésbé tudunk találkozni, vannak sietős időszakok, amikor csak előadjuk a darabot és már megyünk is tovább. A korai időszakban több napot maradhattunk, és ennek az volt a pozitívuma, hogy előadásokat nézhettünk meg, egymás beszélgetéseire el tudtunk menni, egy igazi műhelymunka jellemezte azt az időszakot. Az elmúlt évek inkább sietősek voltak. Most örülök annak, hogy legalább a szakmai beszélgetésen itt maradhattunk és visszajelzéseket kaptunk.

Jó lenne újra több időt tölteni itt a fesztiválon, több kollégával találkozni, több emberrel beszélgetni, belelátni más alkotók munkájába. Ez hiányzik, ami a korai időszakból élményként megvolt. A jelenlét meghosszabbítása segítene, hogy más társulatok előadásait is láthassuk.

Vajon mi jár a fejekben?

Egy fesztivál látens tapasztalatcsere színhelye is lehet. A Kassai Thália Színház *Rükverc* című előadásán ott volt például a Művészetek Háza nézőterén a szerző, Kerékgyártó István és Máté Gábor, a budapesti Katona József Színház igazgatója, aki az ősbemutatót rendezte a Kamrában. Igaz, az a darab nem egészen ez volt, hiszen az eredeti műből, Kerékgyártó István regényéből Radnai Annamária készített a rendező számára adaptációt, míg a kassaiak a szerző saját színpadi átiratát játszzák. Ez a szöveg aratott már nagy sikert a kaposvári Felolvasó-színházi Fesztiválon 2013-ban, ahol a részt vevő színházak, a kassai, a szabadkai és a kaposvári társulat művészeiből összeállított „válogatottal” Lendvai Zoltán szólaltatta meg a művet. Most ő is ott volt a Művészetek Háza nézőterén, s úgy hírlik, a 2016/2017-es évadban színre állítja a darabot Kaposvárott.

Érdekes lett volna megtudni, mi járt a Rükverc rendezésével már foglalkozott-foglalkozó alkotók fejében a kassaiak előadását látva, de egy látens eszmecsereben a felmerülő kérdésre adható válasz is csak látens lehet.

Két székblől az élet

A Szkalla lányok – Manna Kulturális Egyesület

Berényi Gábor utolsó munkája az általa már több változatban is színre vitt *Macskajáték* kétszemélyes kamaraváltozata volt, amelyet Radnóti Zsuzsa felkérésére, Örkény István születésének századik évfordulóján mutattak be (először felolvasószínházként).

Béres Ilona és Tordai Teri Orbánnéja és Gizája már a szereposztással megvolt, a rendező „csak” ráigazította a szöveget az egykori színművészeti osztálytársakra mint nővérekre, és élt az életrajzi ziccerrel, hogy Tordai Terinek van honnan eljátszani, milyen az, Németországban élni. Ezekben a személyes apropókon kívül ők tudják, mi minden más élő anyag van még az előadásukban – mert bár több mint ötvenser eljátszották a bemutató óta, még mindig étellel teli. Valójában persze színészettel telítik a játékot a két érzékletes,

Tordai Teri

bérházról, egy húsvésvéről, egy fekete ujjatlan ruháról, egy szertelenül fejen maradt kalapról, és mindezek helytelenségéről, hogy az már maga a mindenség. Béres Ilona Orbánnéja hatvanegyhány évesen is bármelyik pillanatban élénk kamaszlány, vagy blazírt negyvenes, aki egy csattanásra felpörgeti magát bármikor, legyen az tejszarnoki nagyjelenet vagy Csermlényi Viktor árulása. Mindezek az életszeretet súrítményei, amit Béres Ilona úgy mutat meg, hogy minden pillanatban jelen van Örkény – ilyen egy ihletett színházi munka, ami mégis csak személyessé lesz például már egy sóhajjal is. (Hogy tud sóhajítani! Hol van a mélység, ahonnan indul a sóhaja?! Béres Ilona persze sóhajtott más szerepben is már, de az mindig ott és akkor van, mindig más, miközben ugyanaz, már amennyire sóhajtasok ugyanazok lehetnek.) Tordai Teri Gizája a támasz, a tükör, a viszonyítási pont, valami túlvilági jóság az esendőségeivel, a sorcsapásként kiszabott, gyávaagnak tűnő intelligenciájával együtt, ami persze ekként dramaturgiai hajtóerő is Béres Ilona figurájához. Tordai Teri olyan erővel vesz részt a játékban, egy másik léptéket megjelenítve, amitől úgy érezünk a nézőtérben, hogy ennek az izgalma órákon át vinné még magával a házat.

Tényleg elképesztő, ahogy megmutatják két székblől az életet – miközben egyikük meg sem tud mozdulni benne, nemhogy felállni, de a másik is legfeljebb kartávolságnyra hagyja el. S ha ehhez hozzátesszük, hogy két hatvanas nőről van szó – egyikük évtizedek óta tolókosiban él, és olyan kifinomult, mint egy különleges virág, a másik egy húsipari jelzőkkel leírható testtömegű operaénekesssel folytat egész életen át tartó viszonyt, miközben egy teljesen más belánéként él, pedig már a férjét is eltemette –, nehéz elmagyarázni, mitől is olyan örületesen izgalmas ez az egész. Alighanem elsősorban Örkénytől, az időben és térben ugyan pontosan beazonosítható, de időtlenné és elemeltté írt életeitől, és az Örkényt értő színházról, színészközlől, akik egy fényképet emlegetnek folyton, amelyen lányok lelkesednek – ki tudja, kinek örülnek a világtörténelem valamelyik tébolyodott pillanatában. A két színész úgy láttatja a kamaszszépséget, hogy gyaníthatóan itt van az átjárás a személyes és szakmai között, mert az valóban egy élet munkája, hogy ragyog bennük az a lány, akire a konkrétumokat illetően feltehetően már alig emlékeznek.

Külön örülhettem a szerencsémnek, hogy egyszerűsak észrevettem, a mellettem ülő, sokat látott színész hogyan tud szeretni egy előadást, mennyire odaadja magát a játszó kollégáinak, hogy megtörténjen az, amiért színházba jár az ember, hogy megálljon az idő.

Béres Ilona

Ábrahám levelei

Tadeusz Słobodzianek: *A mi osztályunk* – Nagyváradi Szigligeti Színház

A pingvinek egymáshoz préselődve védekeznek a hideg ellen. Lassított felvételeken látható, ahogy centrőről centrre araszolva kavargoz az egész csoport, biztosítva a kedvező és a kedvezőtlen pozíciók testvéries megosztását.

Ez az osztály nagyon összetartó. Ígéretes. Ezek a gyerekek bele fogják írni magukat a történelem nagykönyvébe! Ábrahám, aki Amerikába távozik, levélben tartja a kapcsolatot otthoni pajtásaival. Milyen szerencsés ő... az utolsó pillanatban hagyja el az országot, mielőtt a társadalmi válságjelenségek az osztály kisközösségébe is beszivárognának. A katolikus áhitat alatt a hátsó padokba ültetik a zsidókat, Menahemet megverik a fiúk, mert új biciklijé van, aztán zavartalanul folytatják az imát.

1935. Az antidemokratikus kormányzati rendszer nem sok jót sejtet, a német–szovjet szembenállás harapófókoként szorítja Lengyelországot. Az ártatlan gyermekdalok mögött ott lappang valami fenyegető... A fák ágai horogkeresztet formáznak; Jacob Katz halálra verésével megkezdődik a rémségek sorozata. Milyen különleges osztály: ki mondhatja el magáról, hogy az utolsó kép, amelyet látott, osztálytársa vérben fergő szeme volt?

„Újabb nyomasztó színházi élmény” – sajdul belém az első tíz percben. Zsidó nő nyíltszíni megerősökölása, zsidókkal zsúfolt pajta lángra lobbantása... talán nem lehet e történelmi borzalmakat elég-szer látni, talán nem lehet elég-szer tudatosítani, mit jelent az értelmetlen halál, mégis vágyom egy erőszaktól kevésbé tocsogó cselekményszálra. Megkapom: egy üldözött zsidó lány megkeresztelkedik és hozzámegy a férfihoz, aki a pogrom idején bűjtatta. Az előadás Ráhel – aki immár Mariann a kereszttségben – esze vezérelte nőként ábrázolja, aki

megkülönböztetni a helyest a muszájtól; felfogja, hogy a Wladekkel kötendő házasság életben maradásának egyetlen opciója. A legyilkoltak mellett ő is egyfajta áldozat; az önmegtágadás keserű hőse. S ami különleges lelkiérőről árulkodik: a háború végeztével a felelősségre vonások során megmentői – egyben sokak gyilkosai – mellett tanúskodik. Miért teszi? Mert nem hisz a bosszúban. Jól teszi-e? Vitatható. Menahem primer vendettája édes-gonosz elégtételérzést vált ki belőlünk – meg is kapja érte jogállami büntetését. Magunkhoz térünk kissé, és talán átértékeljük Ráhel döntését.

Sok mindent átértékelünk. Az előadás úgy vet fel súlyos dilemmákat, hogy közben látszólag „csak” egy történetet mesél el. Formálhat-e hiteles véleményt a történelekről az idejében disszidált Ábrahám? Meg lehet-e róni a lengyel nőt, aki a felajánlott zsidó csecsemőt a következményektől tartva nem veszi magához, inkább hagyja meghalni? Lelket cserél-e, aki világnézetet cserél? Miért élvezte megerősökölését egy zsidó nő? Megmentőnk-e az, akinek csak önmagunk feladása után kellünk? Rendkívül kényes kérdések, a válaszokkal való megbirkózást az előadás a nézőre bízta.

Az idő előre haladtával egyre gyorsul a régi osztálytársak életében tett utazásunk tempója, bizonyos személyes fordulópontokat már csak rövid elmondásból ismerünk meg. Ez két emből is előnyös: kíméli a kegyetlenség ábrázolásán elfasult néző idegrendszerét, továbbá kifejezi, hogy a darab szándékolt mondanivalója egyetemes: az üldözés maga, és nem az egyes emberek sorsa áll a középpontban. Túlélők és gyilkosok, valamennyien „új” életet kezdtek, mely a múlt sötét árnyaitól terhes. A művészi ábrázolás perspektíváját illető érdekesség, hogy az „utótörténet” ismertetések a hangsúly a túlélők helyett az elkövetőkre helyeződik. Így vagy úgy, de a konfliktus egykori szereplői egytől-egyig tönkrementek.

Ráhel, aki annak idején az önmegtágadást választotta, túléli zsidógyilkos férjét. Természetfilmeket bámulva, tévéfüggőként végzi. Saját bevallása szerint: az állatok között megtalálta, amit az emberek között nem. Én a negyedik sorban nagyon is megértem őt – az állatok között megtalálta, amit az emberek között nem: az öncélú öldöklés hiányát. A háttérben pingvinek ugrálnak a vízbe.

Tű a gatyában

Antosa – Marosvásárhelyi Ariel Ifjúsági és Gyermekszínház

A fesztivál felhozatalában eddig a fájdalomba burkoló drámák, tragikus sorsok jelenléte dominált (*III. Richárd betiltva*, *Zoltán újratemetve*, *Rükverc*), ami után üdítő élmény volt az Antosában megjelentet polgári miliő kisszerűnek tűnő problémáival foglalkozni. A magyar kultúrát erősen meghatározza a németes, wagneri hagyomány, vagy éppen a dosztojevszkiánus orosz művészet. Sok példát találunk arra, hogy azt gondoljuk, a nagybetűs művésznek valami igazán súlyos ügynek kell nekifeszülnie ahhoz, hogy nagyot alkosson. Gondolhatunk akár Munkácsy festményeire, Tarr Béla filmjeire vagy a *Szorstalanságra*. Holott létezik olyan hagyomány is, amire a francia kultúrában találunk jó példákat, ahol a pici, hétköznapi élethelyzetek, impressziók analitikus ábrázolása a cél. Ilyenek például a késői Alain Resnais-filmek, vagy az impresszionisták. Ehhez a tradícióhoz köthető Csehov és a Barabás Olga által írt és rendezett Antosa is, amiben nem véletlenül kap fontos szerepet az, hogy az egyik főszereplő franciátanár.

B. Fülöp Erzsébet és Sebestyén Ába

Kamaradramái szituációban két középosztálybeli hölgy Csehov iránti rajongásával eltelt életét mutatja be a finoman szatirikus, de a realizmusban maradt, néhány egyszerű díszletelemmel működő előadás. A látvány unalmra van húzva, egy fehér polc és egy függöny urálja a színpadot, ezért csak a színészek és a szöveg által kínált drámai szituációk lesznek képesek a néző figyelmét fenntartani. Az előadás legfőbb tétje így a színész érzéletes karakterábrázolása lesz, amit a szövegnek és a rendezésnek kell segítenie. Majdnem tiszta szövegszínházról van tehát szó, a színészeknek a szöveghez való viszonya lesz meghatározó abban, hogy tudunk-e menni azzal, amit látunk.

Az eredmény hullámozó minőségű lett Várdán.

Amikor sikerül elég árnyaltan megfogalmazni a figurát, elég összetett gondolattal, érzelmi dinamikával ellátni, akkor működésbe lendül az előadás. A pici ügyek, natúr jelenetek esztétikájának tételmondatát ki is mondják az előadásban, valahogy úgy, hogy Csehovot idézik „Ne legyünk teátrálisak”. Csakhogy amint nincs elég erős drámai szituáció, a szöveg szárazan esik ki a szereplők szájából. A jelenetekon kívüli monológokkal például nagyon ritkán tudtam menni. Egy ritmusban darálják a színészek, nem nagyon van ívük. Erős pillanat, amikor Péter Hilda énekórát vesz szeretve tisztelt mesterétől. Péter Hildának kiváló orgánuma van, azonban Sebestyén Ába karaktere elbizonytalanítja, és miközben szidalomáradattal látja el, intim módon közeledik hozzá, aminek a sértett és megfélemlített nő nem tud ellenállni. Ez a fura ambivalens helyzet a férfi-női kettősöknél – az egyik karakter rámászik a másikra, miközben sértegeti – többször megjelenik, és kiválóan működik. Sebestyén Ába karakterei rendszeresen pontosak, és érzékeny a szöveghez való viszonya. Sajnos ellenpélda is akad, sokszor egyforma attitűdből szólnak a karakterek, egymásra kopírozódnak, ami lankasztja, apasztja a figyelmet, s ezen a történet feszültsége sem segít, hiszen egy széttartó, mozaik-szerű dramaturgiát használ az előadás, aminek segítségével egy általános közérzetet fogalmaz meg.

A szöveg a Csehov-rajongókat sok csemegével kecsegteti (ilyen például a karakterek Moszkvához való viszonya), rengeteg önreflexióval. Kiemelten fontos, hogy a Csehov-szövegekben is kiváló női karakterek vannak, akik minden bizonnyal inspirálták a darabot, és így egy női perspektíva, érzékenység érvényesül, ami ugyancsak kiemeli a fesztivál versenyelőadásai közül a produkciót. Noha a Csehov-dramák eszköztárából merít, nem elevenedik meg elég erősen az a szocioközeg, amiben a szereplők élnek. Sejtmem, hogy egy világévi kisvárosban laknak, ahol sokszor fölmerül, hogy érdemes-e itt maradni, de egy általános középpolgári miliő ábrázolásán túl nem marad meg semmi abból, hogy ezek a karakterek hol élnek.

Minden bizonnyal a csontig hatoló hideg is akadályozott abban, hogy töretlenül kitartsak az alkotók tört fehér nappalijában, de nem vesztem el teljesen. Néha azt hittem, hogy itt a vége, majd ennek ellenére továbbgördült a cselekmény, és időről-időre képes volt visszaszerezni a figyelmem, ha azt éreztem, hogy a színészek közt történik valami. Ilyen pillanat volt az, amikor egy tű beletörik a vendég combjába.

Csuj László

Péter Hilda és Sebestyén Ába

Mai program:

SZAKMAI KLUB – Beszélgetés a tegnapi előadásokról

10:00 – A mi osztályunk
Nagyvárad Szigligeti Színház

11:00 – Antosa
Marosvásárhelyi Ariel Ifjúsági és Gyermekszínház
Polgármesteri Hivatal,
Konferenciaközpont

17.00 – ÉDES ANNA
Csíki Játékszín
Rendező: Lendvai Zoltán
Művészetek Háza

20.00 – KÉS A TYÚKBAN
Gyergyószentmiklósi
Figura Stúdió Színház
Rendező: Barabás Árpád
Rákóczi Stúdió

22.00 – KARAMAZOVOK
Marosvásárhelyi Nemzeti
Színház Tompa Miklós Társulata
Erendő: Albu István
Várszínpad

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
XXVII. Kisvárdai
Fesztiváljának
napilapja

Szerkesztő:
Szűcs Katalin Ágnes
Munkatárs:
Czomba Magdolna
Fotó:

Szebeni Szabó Róbert
Nyomdai előkészítés:
Fnor Reklámgrafika Kft.
Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda
Felelős kiadó: **Nyakó Béla**
ISSN 1587-8325

A Magyar Színházak
XXVII. Kisvárdai
Fesztiváljának támogatói:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERUMA

KISVÁRDAI VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

nka

Nemzeti Kulturális Alap

B. Fülöp Erzsébet és Spolarics Andrea

Színész a krónikások között, avagy Szabó Janka, Huszta Dániel, Bereczki Ágota és Kelemen E. Eszter

Ejtőzés a CoffeeTeaArea terasán